

[C. J. F. Sven.]

sige, at en Mand ikke magter flere af den Slags Hverv paa een Gang.

Hvis man endelig vilde beskytte Minoriteten, var der en langt lettere Vej at gaa, en Vej, jeg for mit personlige Vedkommende ikke vilde have det fjerneste mod, nemlig den Vej, at man sagde som saa: Bestyrelsen i et Selskab skal udgøre et vist Minimum, ikke for ringe, samtlige Bestyrelsesmedlemmer skal afgaa paa een Gang, og der skal være at anvende Forholdstalsvalgmaaden ved Valg af Bestyrelse.

Havde man for længst haft dette indført, navnlig i de store Selskaber herhjemme, tvivler jeg meget om, at mange af de sørgelige Begivenheder, som er sket, vilde være indtruffet, for det skal indrømmes, at Kammeraderiet indenfor de store Selskabs Bestyrelser med Hensyn til Besættelse af Posterne kan og vil medføre en ikke ubetydelig Fare. Men det opnaar man jo aldeles ikke at komme til Livs ved saadan en lille latterlig Bestemmelse om, at en hvilken som helst Aktionær paa en Generalforsamling kan staa op og sige: Maa jeg spørge, hvilke Bestyrelser sidder De, min Herre, i øvrigt i? Det er ikke paa den Maade, man kommer Ondet til Livs.

Paa samme Maade gaar det med en anden Bestemmelse, hvor man fra Socialdemokratiets Side ganske har forset sig. Jeg sigter her til Bestemmelsen om, at et Selskab ikke maa erhverve egne Aktier. Det at erhverve egne Aktier behøver aldeles ikke at betyde noget som helst i Retning af Svindel. Det kan være et naturligt Formaal, der forfølges ved Erhvervelse af egne Aktier. Man har formentlig forset sig paa, at under visse Bankkriser viste det sig, at Bankerne havde købt egne Aktier op, og at dette betød delvis Katastrofe for de paagældende. Men i Almindelighed, overfor det store Flertal af Aktieselskaber, gælder det aldeles ikke.

Som bekendt maa et Selskab meget vel opkøbe sine egne Aktier, men kun hvis dette samtidig anmeldes til Aktieselskabs-Registeret, saaledes at Offentligheden kan faa at vide, hvor mange Aktier det paagældende Selskab ligger inde med af sine egne. Hermed maa efter mit Skøn Offentlighedens Krav være tilfredsstillet; thi de Folk, der ønsker at give Kredit til et Aktieselskab, bør virkelig undersøge, hvad der er anmeldt om det paagældende Selskab til Aktieselskabs-Registeret.

Og at der kan være i høj Grad legitime Formaal med at købe egne Aktier, behøver ikke nogen lang Udredning. For mangfoldige Selskabs Vedkommende, hvis Aktier ikke noteres paa Børsen — og det er jo et Faatal af Aktieselskaber, hvis Aktier noteres paa Børsen — vil det være saaledes, at Omsætningen af Aktierne er uhyre vanskelig, ikke lader sig foretage, i hvert Fald ikke eins-zwei-drei; der kan kræves lang Tid, inden det lykkes at afsætte Aktierne. Derfor træffer man i adskillige Tilfælde paa, at et Aktieselskab er nødsaget til at købe sine egne Aktier og ligge med disse, indtil man kan faa dem omsat.

Jeg kan derfor aldeles ikke forstaa den Iver, der har grebet den højtærede Minister og hans Parti paa dette Punkt, og den højtærede Ministers Argumentering for Bestemmelsen om Forbud mod Køb af egne Aktier halter efter mit Skøn ogsaa i allerhøjeste Grad — hvis man havde noget, der var endnu værre end halte, vilde jeg bruge det Udtryk: kravle f. Eks., eller hvad man kunde finde paa —, idet den højtærede Minister som Begrundelse anfører følgende:

„Med de Begivenheder i mente, som man for nylig har været Vidne til, tror jeg, alle maa indrømme, at det er Bestemmelser, som er ikke blot rimelige, men i høj Grad paakrævede.“

Jeg formoder, at der med disse Hentydninger er sigtet til hele Plum-Koncernen. Hvis det er Tilfældet, forstaaer jeg aldeles ikke, at man kan fremføre et saadant Eksempel som Argument for Bestemmelsen om de egne Aktier. For efter hvad der hidtil er kommet frem, har Misæren aldeles ikke ligget deri, at man har erhvervet egne Aktier. Saa vidt jeg kan se, vilde efter det her forelagte Lovforslags Ophøjelse til Lov de svindelagtige Transaktioner i de paagældende Selskaber udmærket godt kunne være foretaget.

Med andre Ord, det her foreliggende Lovforslags Bestemmelser vilde i Virkeligheden aldeles ikke sikre os mod Gentagelser. Det forundrer mig, at man ikke har sørget for paa en eller anden Maade at træffe Foranstaltninger, der kunde modvirke det, at slige Ting en Gang i Fremtiden skulde gentages.

Hvad er det, der i Virkeligheden var Ulykken indenfor den Plumske Koncern? Det var simpelt hen, at vedkommende havde Enetegningsret, han kunde forpligte sine forskellige Selskaber blot ved sin egen Underskrift, Bestyrelsen behøvede ikke at være